

Támba Renátó

Kioldhatatlan

(1)

Néha még felnézek a negyedikre,
 ahol régen színtelen virágaid nevelted,
 de már évek óta kórházi paplanok
 és huzatok rabságában sínylődsz,
 hogy magadba szívod meddő ápolóid
 keserű sóhaját. A redőny még
 a régi, de többé már nem leskelődsz
 mögüle. Továbbiszkolok, mint egy
 megrémült kóbor kutya, mégis olyan
 vagyok, mint egy hajléktalan,
 aki nem hagyja el a mozitermet
 még a stáblista után sem.

(2)

Az én filmemben a tiéd volt a legszebb
 minőséghibás arc, melynek részleteit
 sejtjeim mélységébe ástam.
 Emléked nyugtalan szemcséi
 még mindig bőröm alatt mocoognak,
 óceánod örökké hallatja moráját
 elmém füstös vetítőtermében.
 De hiába hallgatom, többé már
 nem lesz költészet belőle.

(3)

Líra nélkül üres minden utca,
 a levegő csípős, a hamburgerbe
 pedig nem adnak húst, salátát.
 Veled mindennek íze volt, s még
 a napfénytől is jóllaktam,
 még a tekergő kölykök káromkodásából
 is kihallottam a dallamot. De többé
 már nem fogod kezem az utcán,
 soha többé nem ébredsz fel. Én pedig
 talán már sosem alszom el, csak ezeket
 a hideg, kitágult utcákat járom
 nap nap után, koromsötétben,
 cipőmön kioldhatatlan fűzőkkel.

A teljesség felé

Még hátramaradt a télből a fagyos, csípős levegő, de már érezni a tavaszt a szélben, látni a fákon, a füveken és a nyiladozó virágokon. Egy fedetlen buszmegállóban állok a tér közepén, egyedül, lágy eső csapdossa az arcom. Éjjel van, az égbolt koromfekete, csontjaimat üresség járja át.

Egész éjjel bárban ücsörögtem. Nem beszéltem senkivel, csak a füstös levegőt szívtam magamba. Zsigereimben kietlenséget érzem, s mindinkább eluralkodott rajtam a félelem attól, hogy magába ölel a formátlan emberzörej, s szem elől tévesztem a teljességet, melyen évekg dolgoztam. Végül vesztésként kerültem ki az éjszakából.

Mindez nem történt volna meg, ha gyakorlott volnék az eltévelyedésben. Most már tudom: meg kell tanulnom összpontosítani a káoszra, ez az első lépés a teljesség felé.

Most megint itt vagyok, mintha labirintus kapujában, de most már tudom, mi a kiindulópont. Csak állok, s arra vágyok, hogy hazajussak. Még mielőtt rám csukódnának a város színtfalai. Csak otthon akarok lenni és várni, míg el nem érkezik szemeimre a langy álmom a maga összes híg moslékával.

Aludni akarok az ágyamban, egy kicsit forgolódni, közben izzadsággal összekoszolni a falat, ahogy szoktam, aztán reggel csalódottan bár, de nyugodtan, felébredni, keserű tej ízével a számban. Tudom, állig vagyok múltam híg ürülékében, csakhogy eddig nem akartam róla tudomást venni. Mindvégig jelentéktelen üzeneteket írtam szűk börtönöm kopott falára, de most már kész vagyok arra, hogy menekülő útvonalat ássak. Most már nem zavar, ha állig összekoszolom magam ürülékkel, sőt, akár még a számba is mehet. Holnap már el kell indulnom, hiszen még élvezetnék innen kijutni.

Álompüré

Több évtizede együtt élnek. Régen rengeteg verset írtak, együtt, a reggeliző asztalnál. Főleg sanzonokat okádott belőlük a szerelem, ritkábban elégiát. Ősszel és télen.

Akkor még voltak évszakok, néha egy évben hét is. Most már csak egy évszak van, mely a késő ősze hasonlít. Már rég nem alszanak, csak néha, amikor eloldalognak mellőlük lelkiismeretük svábbogarai.

Nem nyitnak ajtót. Már egy ideje ki sem nyílik. Az ablakon sem hatol be a megkönnyebbülés szele. Nem itatják már át lepedőjüket könnyű, emészthető közhelyek. Mostanában már csak elégiákba kezdenek bele néha, de ritkán fejezik be egyiket-másikat. Meg kellene írniuk legalább egyet, mielőtt még egy szürke, mosolygó zsákba varrják mindkettőjüket.

Van úgy, hogy képzeletben még elindulnak sétálni a lakóépületüket övező szűk utcácskákon. Sárga csapok kísérik útjukat, némelyikből nyálkával elegy vér csurog, hol csikorogva, hol némán. Körülöttük hisztérikusan túlkölköző taxik lármája, vagy sápadt, sovány kisgyerekeké, akik tapsikolva hányják végig a Hascsikarás utcát. Kezüket nem fogják rózsaszín, levegővel telepumpált nagyik: ők már a halál beleiben nyaralnak. Későre jár, bezárt az összes bolt, nyalókat nem lehet kapni és esőköpenyt sem.

Ezer meg ezer injekciós tű hever az utcán. Ezekből gyűjtenek vacsorára a hontalanok. Ezekkel beadagolhatják több helyen átlukadt hasfalukba a vigasztalanság nyikorgó népszerűjét.

Az ember gyomra egy egész világ. A gyomrok: szűk utcácskákkal bélelt mikro-univerzumok, hontalanságunk és békétlenségünk központjai. Ott gyűlnek össze az emberiség legégetőbb problémái, s onnan is távoznak. Valamikor még kíváncsi ember voltam, de hogy erre rájöttem, már nem érdekel más, csak a szűkölködő szerelmespár a gyomromban, akik ugyancsak a gyomrukra gondolnak.

Már nagyon fáradtak, már egyáltalán nem érznek szerelmet. Pusztán a megszokás ragacsos anyaga tartja őket össze. Meg a gyomorbántalmak. Még a gyomruk is közös. Fáj és vérzik. Nem képesek kipréselni belőle a felesleget.

Néha különválnának, de nem megy: az összes sanzont közösen írták. Nincs semmijük, ami saját. Minden sanzonjuk megsavanyodott már, de ők még ezekből élnek. Gyomruk is ettől dagad egyre és egyre nagyobbra: egy több évtizede letűnt korszak híg salakanyagától.

Folyton azt hiszik, hogy másnap ők már nem élnek, de a másnap soha nem jön el. Csak tévelyegnek együtt az ájuldozások erdejében, s fogják egymás kezét, pusztán megszokásból és félelemből. A szerelmet már kimosta fehéreneműikből az eső. Már csak a sár valódi lényükben, szívük megüresedett helyén. És az a rengeteg svábbogár a homlokukon, amelyek minden nap áthatolnak testük üregein. Meg félbehagyott álmaik, melyek lassanként felőrlik őket. Végül nem marad más belőlük, csak álompüré.

Narkisszosz-szindróma

Az a fiú a tükörben nem én vagyok. Rá vágytam mindig, de hátat fordít, mint egy idegennek. Nem ismerem a nyelvét, a bőrét nem szagolhatom, de azt a fiút keresem minden szerelmemben. Senkit nem szeretek úgy, mint azt az illúziót, hogy egyszer majd vele tölthetek egy egész éjszakát, csillagos égbolt alatt, félig meztelenül. De jól tudom: az a fiú valójában nem létezik. Amikor tudatosul bennem, csak leülök a díványra, maszturbálni kezdek, s mikor elévzek, nem jön a péniszemből semmi. Végül arra gondolok, hogy Narkisszosz talán impotens volt. Ilyenkor néha mintha a saját arcomból is meglátnék egy kisebb, minőséghibás részletet. De aztán mindig elhalványul, s kezdődik előlről az egész téboly, mely mocorgó szkarabeusz-bogarakkal aknázza alá bőrömet.

